

foretager Decisionen, ogsaa er den bevilgende Myndighed. Thi kun under den Forudsætning, at det er den til at disponere over Statens Finanser kompetente Myndighed, som har Decisionen, lader det sig jo overhovedet tænke, at sige ubevilgede Udgifter paa den Maade kunne blive behandlede, som om de vare bevilgede. Det er altsaa det Spørgsmaal, som vi her have at afgjøre, om vi ville anerkende, godtgjende den Finantsforvaltning, der er fset fra 16de April til 7de November 1877, eller ikke. Jeg ser ikke, at der er noget som helst andet Spørgsmaal, der foreligger her, end netop det. Men dette Spørgsmaal have de Herrer af Flertallet ikke villet besvare; de have ikke villet, at Thinget maatte komme ind paa dette Spørgsmaal, de have omgaaet Sagen og stillet en rent formel Betragtning op, som skulde berettigede til at lade dette Spørgsmaal, det eneste, som foreligger her til Afgjørelse, uomtalt. I den Henseende følger Flertallet de to Statsrevisorer, som have gjort den samme Indstilling. Jeg vil imidlertid sige, at dette Statsrevisionsens Synspunkt kan have en vis Berettigelse fra Statsrevisionens Side; thi det er ikke Statsrevisionen, som skal decidere; men for vort Vedkommende, vi, som skulle afgjøre Sagen, for vort Vedkommende forekommer det mig at være en stor Urimelighed at stille denne formelle Statsrevisionsbetragtning paa den Maade i Forgrunden, at man slet ikke kommer ind paa Sagen. At det virkelig er det ærede Flertals Mening, at vi ikke skulle afgjøre Spørgsmaalet nu, fordi den provisoriske Finantslov, foruden hvad man ellers kan sige om den, har voldet de to Statsrevisorer visse Bæmskeligheder, det viser jo hele Tankegangen, det fremgaar af Betænkningen, som begynder med at omtale Statsrevisorerne og ender med at slutte sig til Statsrevisorerne, og hvis hele Betragtning ikke er anden end denne statsrevisoriske Opsættelse, at der ikke kan siges Noget om Statsregnskabet, fordi Statsrevisionen ikke kan komme til at gjøre det op paa den rigtige formelle Maade. Om selve Sagen, selve den provisoriske Finantslov, siger derimod Flertallet ikke et Ord i sin Indstilling. Dette Standpunkt, som jeg har betegnet som et Statsrevisorstandpunkt, lyder jo omtrent saaledes: Vi kunne ikke regne ud i Penge, hvormeget det er, som Ministeriet har givet ud i det paagjældende Lidsrum, eller hvormange Statter der er opkrævet i det paagjældende Lidsrum, og da vi ikke kunne regne det ud i Penge, ville vi overhovedet ikke tale om den Ting, saa ville vi overhovedet ikke sige Noget derom, men lade Statsregnskabet ligge uafgjort. Der er den Eendommelighed derved, at de samme Statsrevisorer samtidig reviderer Regnskabet meget nsigtig og fuldstændig. Men, som jeg siger, selv om det kunde forsvares fra Statsrevisorerne Side, tror jeg ikke paa nogen Maade, at det lader sig forsvare her at blive staaende ved noget saadant Formelt.

Det er klart, at den provisoriske Finantslov har haft adskillige Konsekvenser. Den har for det Første haft den Konsekvens, som er fremhævet forskjelligt Steder i Flertallets Betænkning, at vi ikke have faaet nogen Finantslov i dette Finantsaar i Genhold til § 49 i Grundloven. Saa, det er en Konsekvens af, at der har været et Lidsrum, hvor der har været handlet efter en provisorisk Finantslov. Men det vilde dog være meget besynderligt, hvis vi her i vor Beslutning om dette Statsregnskab istedetfor at holde os til den provisoriske Finantslov vilde sige: Vi kunne ikke billige, at der i dette Aar ikke er udstedt nogen enkelt Finantslov for det hele Finantsaar. Dette er en Konsekvens. En anden Konsekvens er den, som jeg har hørt fremhæve, at Statsrevisorerne have staaet i en vis Forlegenhed for i Tal at fremstille Omfanget af den provisoriske Finantsforvaltning. Saa, det er en Konsekvens; men det er dog det Besynderligste af Verden, at vi her istedetfor at tale om den provisoriske Finantslov skulle tale om de Besværligheder, Statsrevisionen har haft med at revidere Indholdet. Jeg kan som Analogi tage en Drabsfog. Man tænke sig, at Dommerne dømte Gjertingsmanden, ikke fordi han havde slaet et Menneske ihjel, men fordi han havde hindret Synsmændene i at foretage et reglementeret Eigsyn. Man vil da have et fuldstændigt Sideskifte til dette: ikke at tale om den provisoriske Finantslov, Drabet, men udtale Beklagelse over, at Statsrevisorerne ikke have kunnet foretage det rigtige, reglementerede Eftersyn af Bevillingerne for det Aar. Det forekommer mig at være at gaa noget langt udenom denne Sag, og at der ingen Grund er til at følge Flertallet i den Henseende. Nu er Liden kommen for os til at udtale os om den provisoriske Finantslov, og jeg tror ikke, at vi senere faae Leilighed dertil. Jeg tror, at ærede Medlemmer, som have en Mening om denne Sag, skulle gribe Diebliffet til at sige denne Mening, hvis de ikke have andre Grunde til at stifte den under Stolen. Paa den anden Side kan jeg ikke negte, at hele den Drevverling, der er ført mellem Statsrevisionen og Ministeriet, forekommer mig noget eendommelig. I og for sig er det en temmelig haard Fordring at stille til Ministeriet, at det selv skal regne ud, hvormeget det skal betale tilbage, lave Domsaastanden til, som der i sin Tid maaske skal dømmes efter, det kan man nok forstaa, at vedkommende Ministerium har vundet sig noget ved at gaa ind paa. Men det er ogsaa ganske unødvendigt for Rigsdagen saaledes at have Rede derpaa, inden den tager Beslutning i denne Sag. Hvis det ærede Medlem for Rysenhavn's 1ste Valgkreds (Rimestad) og hans Venner og det ærede Medlem for Sorø Amt's 2den Valgkreds (Alberti) og hans Venner bleve enige om at slaa sig sammen til en fredelig Afgjørelse ved Rigsretten af denne Sag, saa vil det